

IK WORD NOOIT NORMAAL

Anke Kranendonk

Ik word nooit normaal

LEMNISCAAT ROTTERDAM

Omslagillustratie: Selwyn Senatori

© Lemniscaat b.v. Rotterdam 1998

ISBN 90 5637 105 3

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk: Drukkerij C. Haasbeek b.v., Alphen aan den Rijn

Bindwerk: Boekbinderij Spiegelenberg b.v., Zoetermeer

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

‘Heeft u dit speciaal voor mij gemaakt?’

‘Helemaal alleen voor jou.’

‘De hele dag?’

‘Ja, de hele dag sudderen.’

‘Ik krijg dit thuis nooit.’

‘Nee, dat duurt te lang.’

‘Maakte u dat vroeger ook voor mama en Michiel?’

‘Elke zaterdag, en dan voor het hele weekend. Opa kon er niet genoeg van krijgen. Zo ging dat, elke zaterdag suddervlees, woensdag gehakt en vrijdag vis.’

‘Hoe vond u dat?’

‘Wat?’

‘Altijd hetzelfde.’

‘Lekker rustig, hoefde ik niet na te denken. Maar ja, ik piekerde wel veel. Misschien daarom, omdat ik niet over het vlees hoefde na te denken.’

‘Waar piekerde u dan over?’

‘Of ik wel lief genoeg was voor je moeder, en Michiel, voor opa. Of ik mijn kinderen wel begreep en hoe het allemaal moest. Hoe het zat met God en geboden, ga maar door.’

‘En toen u jong was?’

‘Wat bedoel je?’

‘Zo oud als ik?’

‘Altijd denken.’

‘U? En u bent zo vrolijk?’

Oma schuift voorzichtig wat vlees op haar vork.

‘Weet u nog wat u dacht toen u twaalf was?’

Ik zie haar denken.

‘Ik kwam een keer op school, het was middag, toen kwam er een meisje uit mijn klas op me af. Ze zei: “Wies is niet meer jouw vriendin, want je hebt tegen haar gelogen.”

Ik vroeg wat ze bedoelde. Ze zei: “Van die geit in de gang.”

Ik zei: “Dat wás zo.”

“Nee,” zei het meisje; ze draaide zich om en liep weg.

Raar hè?’

‘Bent u niet naar die Wies gegaan?’

‘Jawel, maar die draaide zich ook om, en liep met haar neus omhoog weg. Ze heeft nooit meer met me gespeeld. Gelukkig ging ik toen snel van school af, zij ging naar een andere school dan ik. Ik heb van alles geprobeerd, en bedacht. Als ik haar nu zou tegenkomen, is dat het eerste wat ik haar zou vragen, waarom ze zo deed. Dat doe je toch niet? Je laat toch niet zomaar iemand in de steek?’

‘Waarom stond die geit eigenlijk in de gang?’

‘Och, dat weet ik niet meer, hij was een beetje gek, hij heette Appie. Waarom zou iemand niet meer met je willen spelen?’

‘Misschien was ze jaloers.’

‘Op mij?’

‘Omdat u een geit had.’

‘Iedereen had geiten, Wiesje had er wel vijf.’

‘Misschien vond ze u wel té leuk.’

‘Té leuk?’

Oma neemt een hap.

‘Ja,’ zegt ze. ‘Ja.’ En ze staart vooruit.

‘Oehoe, oma! Nu niet weer gaan piekeren.’

‘Nee, nee. Vertel eens, heb je al uitslag van je CITO-toets?’

‘Allang, dat wist u toch?’

‘O ja, maar help me even. Hoe was het ook alweer?’

‘Heel goed.’

Mijn bord is inmiddels leeg. Oma eet alsof ze alle tijd heeft.

‘Kijk eens bij het raam, wat een leuk vogeltje,’ zegt ze als ze de laatste hap heeft doorgeslikt.

Ik weet het, maar ik draai me om en kijk.

Als ik weer terugdraai, is oma’s bord schoongelikt.

Ik kijk naar oma. Haar gerimpelde handen vouwen zich om de borden.

‘Zal ik helpen?’

‘Nee, blijf jij maar lekker zitten. Heb je nog plek voor een toetje?’

Bij oma altijd.

Oma loopt een paar keer op en neer om de borden en schalen af te ruimen.

Hoe kan ik hier nu zitten? Oma doet zo lief voor mij. En als ik naar school loop met de jongens, gedraag ik me als een klein kind.

Mijn ellebogen kriebelen. Ik haal ze van de tafel af en zie de kuilen in het tafelkleed met daaronder het Perzische tapijtje. Als ik hier met mijn vader en moeder en Laura ben, vind ik het Perzische tapijt stom, en het tafelkleed ook. Maar niet met oma alleen.

Daar komt ze, met de schaal hopjesvla.

‘Schaaltjes?’ vraagt ze, maar ze schudt haar hoofd. ‘Nee, hè.’ Ze heeft twee lepels bij zich. Eén voor haar, en mijn oude kabouterlepel. Samen eten we uit de schaal. Maar we doen geen wedstrijdje meer, zoals vroeger, ik zou meteen winnen.

‘We gaan niet afwassen hoor,’ zegt oma, als we klaar zijn met de vla. ‘Spelletje?’

Het is scrabble of memory. Dus wordt het scrabble.

Oma is aan de beurt. Ze legt een woord en telt de punten. Ik ben, zij is. Oma telt weer. ‘Twaalf,’ zegt ze.

‘Nee oma, acht.’

‘O ja.’ Ze giechelt een beetje.

Na een tijdje telt ze weer te veel punten.

‘Oma!’

‘O ja, kind, ik word moe, dat zal het zijn.’

Maar haar ogen vertrouw ik niet.

Ik leg *gekkigheid*.

‘Mooi, mooi. Maar jij bent ook zo slim. Heb je al uitslag van je CITO-toets?’

Maakt oma nou een grapje?

Het duurt steeds langer voordat ze een woord heeft gelegd. Ik zie haar turen op de letters en het bord.

‘Zullen we stoppen?’ vraag ik.

‘Ja, jij hebt gewonnen hoor.’

Ik kleeft me uit en oma ook. Ik poets mijn tanden en oma doet ze in een glaasje. In de spiegel van de wasbak zie ik ze drijven als te dikke zeehonden in een badje. Voorzichtig kruip

ik onder de gladgestreken lakens in het opklapbed. Oma loopt in nachtpon. Ze lijkt net een trollenmannetje, met haar ingevouwen mondje.

Ik wacht tot ze alle lichten heeft uitgedaan, en naast me in haar bed is gekropen.

‘Welterusten meisje.’

‘Welterusten oma.’

‘Anne... slaap je?’

‘Nee.’

‘Lig je te denken?’

Ja, maar ik zeg het niet.

‘Nee, en u oma?’

‘Nee. Ga je slapen?’

‘Ja.’

‘Welterusten.’

‘Ja, oma.’

Ik moet het niet meer doen. Ik lijk wel gek. Het is zo vals. Ik moet sterk zijn, me niet laten meeslepen.

Zou iemand het weten? Heeft iemand het ooit gezien? Wie? Weet mijn moeder het? Maar zegt ze niks. Pas op een 'geschikt' moment zeggen?

Ik moet het een keer vertellen, gewoon opbiechten.

Nee, dat doe ik niet, ik kan het niet. Ik vind het te gemeen van mezelf. Ik word er misselijk van.

'Eet eens door,' zegt mijn moeder. 'Hoe was het bij oma?'

'Goed.'

'Is dat alles?'

'Ja.'

Waarom doe ik dat bij die oude vrouw? Heeft zij kleinkinderen? Komt er bij haar weleens iemand logeren, net als ik bij oma? Vast niet, ze ziet er eenzaam uit.

Het brood komt niet verder dan mijn wangen. Mijn buik lijkt een opgeblazen bal.

'Word je misschien ook ziek?' vraagt mijn moeder.

'Nee, nee.'

'Het is anders niks voor jou om zo lang aan tafel te blijven zitten als je zus niet mee gaat. Kom meisje, je moet echt weg.' Ik moet net zolang treuzelen, totdat ik geen tijd meer heb, en

naar school moet rennen. Langzaam mijn schoenen aan, rustig mijn jas.

‘Dag mam, tot vanmiddag.’

Zal ik omlopen?

Nee, flink zijn, en sterk. Gewoon langs haar huis gaan zonder te kijken.

Ik loop er nu langs, maar kijk recht vooruit. Is ze thuis? Ja natuurlijk. Zij komt haar huis niet uit.

Ik kijk toch.

Niet doen.

Ik kijk weer.

Niet doen.

Ik hoor de mannen van de fabriek naast het huis van de vrouw lachen. Daar zitten ze, lunchpakketje op hun schoot. Gelukkig dat ze er zijn, nu kan ik echt niets doen.

Waarom zitten jullie niet altijd buiten in het zon? Dan zal het nooit meer gebeuren.

Laura, mijn kleine zusje, denkt dat jullie stinken. Ik vind het wel lekker, zo’n sambalfabriek op weg naar school.

Toch heb ik het idee dat die mannen weten wat ik heb gedaan. Ze voelen het. Zie je wel, ik moet het nooit meer doen.

Het is warm in de klas.

Goh meester, je probeert er echt een leuke middag van te maken. Een beetje rommelen, schriften en boeken uitzoeken. Want wij gaan bijna naar de middelbare school. We zijn zo groot, vindt de meester.

Maar mijn T-shirt plakt.

En ik ben niet blij.

Er is iets in mij dat ik wil pakken. Maar ik weet niet precies wat het is, en waar het zit. Dus het lukt me niet. Het glipt steeds weg. Gisteren had ik het niet, toen ik bij oma zat. Maar ik kan toch niet altijd als een klein kind met een kabouterlepeltje bij oma hopjesvla zitten eten?

Er komt geen eind aan de middag.

‘Loop je met ons mee?’ vraagt Leo.

We zijn de klas nog niet uit, of hij staat al naast me. Moet je die blik in zijn ogen zien, ik weet al wat hij van plan is. Wat ben je toch een naar geniepig rotjong. En je dikke broer erbij.

‘Nee, ik moet de nadere kant op.’

Het is niet waar, maar ik wil niet met jou en je nare broer mee. Hebben jullie nooit spijt van wat jullie die oude vrouw aandoen? Durven jullie het alleen als ik erbij ben, of doen jullie het altijd? Waarom pest ik jullie niet in plaats van een ander?

Als ik nu de hele weg naar huis de hink-spreid-sluit stap doe, en er goed bij nadenk, dan lukt het me misschien.

Nee, want dan kom ik de jongens tegen.

Ik ren. Ik ren zo hard als ik kan naar huis.

‘Oma zal het wel vergeten zijn, maar hier is de tas met verstelgoed.’

‘Waarom vergeten?’ zeg ik geërgerd. ‘Ik ga elke dinsdag naar haar toe, oma vergeet mij niet hoor!’

‘Ach nee, maar...’

‘Maar wat?’

‘Niets.’

‘Is Laura nog ziek?’

‘Ja.’

‘Blijft ze thuis? Alleen? Moet jij werken?’

‘Ja.’

‘Wat ben je toch gemeen,’ murmel ik.

‘Wat zeg je?’

‘Niets.’

Laura ziek, dus ik moet weer alleen naar school.

Ik ga heel vroeg van huis, dan kom ik de jongens niet tegen, en slaapt de oude vrouw nog. Ik ren door haar straat, kijk even naar binnen. De gordijnen zijn gesloten. Aan het eind van de straat ga ik langzamer lopen. Maar vanbinnen ren ik door. Het is alsof er een bal in mij doorrolt, terwijl ik wandel. Ik kan niet in de klas zitten. Ik ben er wel, maar ik ben er niet. De bal wordt groter in mijn buik. Ik moet het gewoon tegen iemand zeggen, maar ik durf het niet. Ja, jongens uit de achterbuurt die oude vrouwen afpersen, of kinderen die thuis geslagen worden, of op school gepest worden. Dat zij zoiets doen. Maar ik! Met mij is niets aan de hand, en ik doe het toch!

‘Loop je met ons mee?’ vraagt Leo ’s middags.

Daar is hij weer met zijn gluisperige koppie.

‘Nee.’

Oma wacht me op in de deuropening. Zie je wel dat ze me niet vergeten is.

‘Dag lieverd, fijn dat je er bent.’

Zo lief ben ik niet, oma.

Michiel is er ook. Hij zit in het Dagobertje. De leeuwenkoppen in de rugleuning kijken over zijn schouders mee. Als Michiel er is, ruikt het huis lekker, en lijkt iedereen gelukkig.

‘Kijk eens, voor jou,’ zegt oma. ‘Ze zijn nog warm.’ Ze zet een schoteltje gekookte melkvellen voor me neer. De suiker erop glinstert. Heerlijk. Niemand op school die dit lekker vindt. Oma gaat in het andere krakende Dagobertje zitten en pakt een sok.

‘Ik zal een beetje voortmaken,’ zegt ze. ‘We hebben alleen maar zitten kletsen.’

Ze geeft Michiel een knipoog.

‘Geef mij eens een sok,’ zegt Michiel.

Laat toch zitten, Michiel. Denk je dat er iemand bij mij op school met gestopte sokken loopt? Ik geloof het niet.

‘Sees dus,’ zegt Michiel.

‘Wat?’ vraagt oma.

‘Sees, mam. U moet wel luisteren.’

‘Dat doe ik ook.’

‘Waar was ik gebleven?’ zegt Michiel.

‘Dat jullie een keer geweest waren.’

‘Wat?’ vraag ik.

‘We waren een keer in de stad, toen stond daar een groep mensen te zingen. Eigenlijk voor de lol bleven we staan luisteren. Sees en ik dansten wat op de muziek. Het bleek een groep mensen van de pinkstergemeente te zijn. Eén van die mensen begon tegen ons te praten, en waarom we niet een keer naar een dienst kwamen. We beloofden dat we zouden gaan. Het was een geintje.’

‘Ben je geweest?’

‘Ja.’

‘Je bent ook niet wijs,’ zegt oma.

‘Of ik nou in de disco sta te dansen, of in de pinkstergemeente.’

‘Wat is dat, pinkstergemeente?’

‘Dat weet ik nog niet precies, maar het is daar een vrolijke boel, veel zingen. Iedereen kent elkaar. Alleen zijn ze tegen homo’s.’

‘Dan is het toch niets voor jullie?’

‘Laat me nou.’

‘Ach ja, je hebt gelijk.’

Ondertussen doet oma niets met die sok.

‘Wat vond je ervan?’ vraagt ze.

‘Dat is het rare, ik weet het niet. Het was vreemd, vrolijk. Mensen vertelden over hun problemen, er werd naar hen geluisterd, er was aandacht.’

‘Ga je er nog eens heen? Wat vond Sees ervan?’

‘Sees wil nog wel een keer gaan. Gaan jullie dan mee?’

‘Hemeltjelier,’ zegt oma.

Ze heeft de hand met de sok in haar schoot. Michiel frunnikt aan de zijne. Zouden zij wel eens iemand hebben gepest, net als ik? Nee toch? Dan zou ik het geweten hebben. Of niet, dat zij het ook nooit verteld hebben.

‘Hebben jullie wel eens iemand gepest, vroeger?’

Het flapt eruit.

Oma en Michiel kijken op.

‘Ja, hoezo?’ zeggen ze allebei.

‘Zomaar.’

‘Jij vraagt nooit iets zomaar,’ zegt Michiel.

Nu ben ik erbij. Had ik het maar nooit gevraagd.

‘Ik heb vroeger wel eens een oud vrouwtje geplaagd. Belletje trekken, *boe* roepen door de brievenbus,’ zegt oma.

‘Maar ik bedoel echt treiteren.’

‘Wat kijk je ineens bedrukt,’ zegt Michiel. ‘Dat doe jij toch niet?’

‘Nee. Ik ga naar huis.’

‘Nu ineens? Er is nog niets af?’ vraagt oma.

‘Nee, ik moet nog wat doen. Ik kom volgende week weer.’

Bah, wat zit ik het te verknoeien.

‘Dag Michiel, dag oma.’

‘Kom hier, lekkere griet van me.’ Michiel is opgestaan en slaat zijn armen om me heen. Hij knijpt me fijn, mijn neus drukt tegen zijn parfumborst.

‘Komen jullie gauw bij ons?’ vraag ik.

‘Sees en ik? Ja hoor, schat. Doe je de groeten aan mijn lieve zus? En aan de jouwe? Doe je paps dan ook maar groeten.’

Oma heeft twee lolly’s gepakt. Dat is eigenlijk kinderachtig.

‘Voor jou en Laura. Hoe is het met haar? Niet leuk om ziek te zijn met dat mooie weer.’

‘Het gaat.’

Oma pakt mijn hoofd en geeft er een zoen op.

‘Maak je je niet te veel zorgen? Daar ben je te jong voor, en te lief.’

‘Nee, dag Michiel.’

Terug naar huis probeer ik niet de randen van de stoeptegels te raken.

Rustig lopen, echoot het.

Rustig lopen.

Rustig lopen.

Rustig lopen.

Rustig lopen.

Ik moet tellen, rustig tellen. Bedaard.

Éen, twee, drie, vier, vijf, zes.

Stop, stop, de stem in mijn hoofd telt, niet ik. Dertien, veertien, ho, stop, achttien.

Spreek het luid en duidelijk uit, zegt de stem. Negentien.

Opnieuw. Ik moet de cijfers pakken. Juist niet gaan rennen.

Tel op de cadans van mijn passen. Twee, drie, vier.

Opnieuw, pak de gedachten. Ze wapperen weg. Ze pesten me.

Ik moet heel hard rennen.

Waarom duw je mij voort, stem? Jij gaat harder dan ik kan. Je jut me op. Je bent een band die in mijn hoofd draait. Sneller, sneller, sneller. Ik kan telkens niet verstaan wat je zegt. Maar je gaat door. Ik trek mijn ogen op, ik moet je stoppen.

‘Hoi Laura, deze krijg je van oma. Ben je nog ziek?’

Laura zit tegen haar kussen aan een stripboek te lezen.

‘Ja,’ zegt ze. Meer niet.

‘Verveel je je?’

‘Nee, dat zie je toch.’

‘Oké, ik ga wel. Dag.’

Ik plof op mijn bed. Wat is dat toch, dat gedoe in mijn hoofd?

Waarom krijg ik het niet te pakken?

Kijk recht voor je uit. Schuif dan je beide wijsvingers vlak

voor je ogen langzaam naar elkaar toe. Er komt een soort worstje tussen je vingers. Maar als je dat worstje wil pakken, dan is het weg. Dat ben ik. Dat is die stem.

Ik spring op en loop rond. Ik sta recht voor de spiegel en zie niks. Maar met mijn vingers voel ik de steentjes. Ze doen zeer. Ik loop heen en weer en kijk naar beneden. Mijn T-shirt gaat al wel op en neer. Zou het daardoor komen?

De anderen zijn al echte vrouwen, die kunnen zich gedragen. Janneke heeft cup B of zoiets. Is ook al ongesteld. Die meiden staan altijd te smoezen op het plein. Over bloed en bh's. Ik weet van niks en ik zeg niks. Ze zijn zo tuttig, ze doen alsof ze volwassen zijn. Ik vind het dom geklets. Geef mij maar een bal om achteraan te rennen, dan pieker ik niet zo.

Was ik maar lang, en gewoon.

Laura is de volgende dag nog steeds ziek. Ik pak mijn tas en gymtas en ga naar school. Lekker om alleen te zijn. Als het zo blijft, gaat het goed.

'Hoi.'

Ik hoor het. Leo. Ik draai me snel om. Er is niemand bij, alleen zijn broer. Was ik maar eerder van huis gegaan, of later. Was Laura maar beter.

We lopen met zijn drieën de straat uit, steken over en komen langs het huis.

Het is alsof een zuigende kracht me meesleept. En ik begin. Ik sluip het grindpaadje op, loop langs het raam. Het is donker binnen, zoals altijd. Ik loop naar de voordeur, kijk door de brievenbus. Daar staat die oude heks, in het zwart gekleed, rug naar me toe.

‘BOE!’ gil ik keihard.

De vrouw schrikt, ik hoor iets kapotvallen. Op dat moment bonkt Leo op de ruit.

‘Ga weg!’ gilt het oude mens met haar knerpstem.

Stom wijf, denk ik. Schrik je nou nog steeds van ons? Je weet toch zo langzamerhand dat we komen.

‘Heks!’ gil ik door de brievenbus. Mijn hart bonkt. Straks komt ze naar buiten, of is er iemand binnen die haar helpt en die nu de politie belt.

Eric gooit stenen tegen het raam.

‘Je huis fikt!’

Leo schuift een kartonnetje met een drol door de brievenbus.

Het oude mens kermt.

Plotseling hoor ik gestommel bij de deur.

‘Wegwezen,’ sis ik.

We rennen het pad af, de straat uit. We stoppen pas als we vlak bij school zijn.

In de klas merk ik dat ik alleen mijn tas bij me heb. Je bent echt gestoord. Waarom doe je dit? Stel dat het oma was. Ja maar het is oma niet. Zij zou niet zo dom reageren. Hoe durf je, vals kind, bij zo’n oud mens, dat nauwelijks meer kan lopen.

En nu? Mijn gymtas ligt natuurlijk op haar pad. Die heeft ze nu opgeraapt en mee naar binnen genomen. Eindelijk bewijsmateriaal.

Goed nadenken. Heb ik hem thuis laten liggen? Onderweg verloren? Op het schoolplein? Had ik hem nog vast toen ik het pad opging?

Wat moet ik doen? Ik kan er het beste nu meteen heen gaan. Ik zeg gewoon tegen de meester dat ik niet goed geworden ben, dat ik naar huis wil.

En dan? Niet naar huis gaan? Als mijn moeder dat hoort?

En als de tas niet op het pad ligt. Wat dan? Aanbellen?

'Dag mevrouw, ik kom mijn verontschuldigingen aanbieden, ik zal het nooit meer doen.'

'Dat is aardig van je, kom maar binnen.'

Het stinkt binnen. Er staat iets aan te branden.

'Zal ik in het vervolg boodschappen doen?'

'Graag, fijn.'

Maar zo gaat het niet.

'Nu heb ik je.' Ze grijpt me bij mijn arm en trekt me naar binnen.

'Hoe heet je?'

Ze draait meteen het nummer van de politie. Of ze stopt me in een hok en doet de deur op slot. Niemand die ooit meer iets van me hoort. Samen gaan we dood.

Mijn keel gaat dicht, mijn hoofd wordt vol, mijn handen tintelen.

'Anne,' hoor ik van ver.

'Voel je je niet goed?'

'Nee meneer, mag ik naar huis?'

'Ja hoor. Wil je dat er iemand met je meegaat?'

'Nee!'

'Echt niet?'

'Het gaat wel.'

Zo beheerst mogelijk loop ik de klas uit. Buiten ga ik rennen.

Vlak voor de fabriek rem ik wat af, maar loop wel door. De oude vrouw staat niet voor het raam.

Dáár ligt de tas, vlakbij de deur. Ik kijk nog eens om me heen, naar het raam, de deur. Heel voorzichtig loop ik het pad op, grijp mijn gymspullen en hol weg.

En nu doe ik het nooit meer.

Ik zit bijna op de Middelbare School, en daar doe je normaal. Dat kan gelukkig, want ik kom niet meer langs haar huis. En op het lyceum zitten vast niet van die nare jongens als Leo en zijn dikke broer.

Vanaf dit moment gedraag ik me niet meer als een basisschool kind.

Dit soort dom gedoe hoort niet meer bij me.

Dit soort dom gedoe hoort niet meer bij me.

Dit soort dom gedoe hoort niet meer bij me.

‘Oma belde vanochtend al vroeg,’ zegt mijn moeder aan de ontbijttafel. ‘Ze vroeg waar haar sleutels waren. Dat kan ik natuurlijk niet zeggen op een afstand. Loop jij even bij haar binnen voordat school begint?’

‘Waarom ga je zelf niet?’

‘Ik moet werken.’

‘Handig hè, zo’n klusjesdochter.’

‘Hou eens op.’

‘Het is toch zo? Waarom vraag je Laura niet? Maar ik ga wel.’

‘Goeiemorgen,’ zegt mijn vader met een rauwe stem.

Hij is nog niet binnen of hij heeft koffie ingeschonken, een boterham gesmeerd, de voorpagina van de krant omgevouwen en met zijn mouw in de boter gehangen.

‘Moeder belde, ze kon haar sleutels niet vinden.’

‘Ja, zo gaat dat met oude mensen.’

Ik ben opgestaan en loop weg. Mijn brood hoef ik niet meer.

‘Waar ga je heen?’ vraagt mijn moeder.

‘Naar mijn laatste schooldag.’

‘O kind wat vreselijk, dat ik dat vergeet. Ik ben ook zo druk met mijn werk en die verbouwing die bijna start. Had jij er niet aan gedacht, Bram?’

‘Ja,’ zegt mijn vader. ‘Kleine meisjes worden groot.’ En hij knijpt in mijn wang.

‘Dan gaan we vanavond iets leuks doen,’ zegt mijn moeder. ‘Met elkaar.’

‘Michiel en zijn nichtje zouden toch komen?’ vraagt mijn vader.

‘Bram! Ze komen niet omdat jij altijd zo flauw doet.’

‘Ach gossie,’ zeurt mijn vader.

‘Dag Anne, veel plezier vandaag, ik zal zorgen dat ik op tijd thuis ben, vanmiddag,’ zegt mijn moeder.

Oma doet open. ‘Heeft u de sleutels weer?’ vraag ik.

‘Welke sleutels?’

‘U was ze toch kwijt?’

‘Ik? Nee hoor. Kom verder. Ach, ik ben vergeten hopjesvla te kopen.’

‘Geeft niet oma, u wist niet dat ik kwam.’

‘O nee? Wist ik het niet? Ga je nu naar school?’

‘Ja, de laatste dag, nog één ochtend.’

‘Meisje, wat spannend. Dag hoor!’

‘Heeft u de sleutels nu?’

‘Natuurlijk, hoezo?’

‘Omdat u ze soms vergeet.’

‘Je hebt gelijk. Ik leg ze op een veilige plaats. Kijk, hier, in dit tasje aan de kapstok. Dag lieve kind, dank je wel hoor. Als ik jou niet had. Wacht even.’

Oma komt terug met twee lolly’s.

‘Voor jou en Laura, in de pauze. Is ze weer beter?’

‘Dag oma.’ En ik geef haar een kus.

‘Wat zal ik huilen deze vakantie,’ zegt de meester. ‘Het idee dat ik jullie nooit meer zie.’

Zouden de anderen hem leuk vinden?

‘Het ga jullie allemaal goed, en kom nog eens langs. Vergeet niet al jullie rotzooi, pardon, spullen mee te nemen, anders neemt de schoonmaker het mee.’

Het is warm in de klas en aan mijn lijf. Ik pak mijn spullen. Ik zou opgelucht moeten zijn, maar ik ben niks.

Bij de deur geeft de meester mij een hand.

‘Succes op je nieuwe school, dat zal wel lukken met jou. Klein, maar dapper.’

‘Ja meester, dag. Dank u wel.’

Ik loop over het plein naar het hek van de school.

‘Wat ga jij doen?’ vraagt Janneke.

‘Wat bedoel je?’

‘Nu?’

‘Weet ik niet.’

‘Gaan jullie nog weg? Wij gaan naar Spanje.’

‘Wij niet.’

‘Wat dan wel?’

‘Niets.’

‘Niets?!’

‘Nee.’

Gek hè, wil ik zeggen, maar ik doe het niet.

‘Anne!’ hoor ik ineens. Ik kijk om me heen en zie oma bij het hek.

‘Je bent toch klaar nu?’

‘Ja!’

‘Ga je mee ijs eten? Waar is Laura?’

‘Die blijft over, wij zijn eerder vrij, omdat we achtstegroepers zijn.’

‘Kom.’

Oma en ik lopen naar de winkelstraat waar de ijssalon is. We gaan op het terrasje zitten en oma bestelt de sorbets. We zitten, lepelen het ijs, en kijken naar de mensen die voorbij wandelen.

Hoe langer ik over mijn ijs doe, hoe langer wij hier samen blijven zitten. We zeggen niets, maar we zijn er wel.